

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΕΓΚΑ

του Κίτρινου Ποταμού. Τη στιγμή εκείνη, ο Σεμπάνγκ σηκώθηκε όρθιος στην πλήρη του καρδιά, σηκώνοντας και τα δυο χέρια του ψηλά, αντίκρου στον ήλιο που βασιλεύει. Κ' έμεινε ακίνητος, μαρμαρωμένος σ' αυτή τη στάση. Οί Κινέζοι ναύτες, που ήσαν συγκεντρωμένοι στο κατάστρωμα, όπισθοχώρησαν τρομαγμένοι και ήρθαν και στάθηκαν από πίσω μας... Μονάχα ένας Μαλαισιανός έμεινε κοντά στο Σεμπάνγκ, με καμπουριασμένη τη ράχη, έτοιμος να χυμύση...

Ξαφνικά, ο Σεμπάνγκ έσκυψε, πήρε το μικρό μεταλλικό δοχείο, στο οποίο είχε κάψει ένα ρούχο του και όλα τα φυλαχτά που φορούσε πάνω του, και σκόρπισε τη στάχτη στον αέρα, λέγοντας ένα παραποιητικό τραγούδι, που έμοιαζε με ψαλμωδία... Είδα τότε το φίλο μου το Μασάρ, ο όποιος μ' έπεισε να τον ακολουθήσω ες ταξείδι του στον Κίτρινο Ποταμό, να θιάξει το περίοτρόφο από τη ζώνη του.

— "Αν ο Σεμπάνγκ ζητήσει να μάς έπιτεθη—μου ψιθύρισε ο Μασάρ σ' αυτί—θα τον ξεπλώσω κάτω σαν σκυλί..."

Την ίδια στιγμή ο Σεμπάνγκ γύρισε προς το μέρος μας, κρατώντας στο σηκωμένο χέρι του ένα μαχαίρι «κρίς» κ' έβγαλε μία κραυγή, που όύτηχησε σαν όυρλιασμα:

— "Αμόκ!..."

Οί Κινέζοι ναύτες άρχισαν να τρέμουν από το φόβο τους... Ο Μαλαισιανός που στεκόταν κοντά στο Σεμπάνγκ, τράβηξε και αυτός ένα μαχαίρι από τη ζώνη του, έτοιμος να υπερασπιστή τον έαυτο του... Μά ό ήλιος είχε εξαφανιστή πίσω από τον όρίζοντα... και ό Σεμπάνγκ, αντί να χυμύση έπάνω μας, σιαστίστηκε κάτω, σκεπάζοντας το κεφάλι του με τα δυο χέρια του.

Ο Λι Βάν, ό Κινέζος ιδιοκτήτης του καραβιού, ό όποιος δέχτηκε να φιλοξενήση το Μασάρ και μένα, με πλησίασε και άκούμησε το χέρι του στον όμο μου:

— "Ός αύριο το πρωί μπορούμε να μείνουμε ήσυχοί! μου είπε.

— Μά τί συνέθη έπιτέλους; ρώτησα το Μασάρ. Δέν καταλασβαίνω τίποτα... "Όλα αυτά που έγιναν μπροστά μου, μου φαίνονται σαν κακό όνειρο.

Ο Μασάρ—ένας Γάλλος που ζούσε είκοσι χρόνια τώρα στη Μαλαισία, ανάμεσα στα θηρία της και τους μυστηριώδεις ανθρώπους της, που είνε πιό αίμοόθοροι και από τα άγρια θηρία—κούνησε το κεφάλι του και μου άποκρίθηκε:

— "Ο Λι Βάν σου είπε ότι ως αύριο το πρωί μπορούμε να μείνουμε ήσυχοι, γιατί στη Μαλαισία ή έκδίκησι άπαγορεύεται από τη στιγμή που θα θασαλέψη ό ήλιος. Οί άνθρωποι έδω έκδικούνται μονάχα με το φός της μέρας... Άπό αύριο λοιπόν το πρωί, ή έκδίκησι του Σεμπάνγκ θα ξεσπάση άγρια, τρομερή... Άπό τη στιγμή που ένας Μαλαισιανός θα κά-

ψη ένα ρούχο του και τα φυλαχτά του και θα σκόρπιση τη στάχτη στον αέρα, λέγοντας την καθιερωμένη φράσι «'Αμόκ!», από τη στιγμή αυτή είνε έχθρός όλου του κόσμου! Στά δικά μας τά μέρη, ή θεντέτα θρίσκει μονάχα τον ένοχο, τον έχθρό! Στη Μαλαισία, ό άνθρωπος που θα φωνάξη «'Αμόκ!», κηρύσσει τον πόλεμο έναντίον όλων των ανθρώπων. όλων τών ζώων... Μιά έπιθυμία έχει μονάχα: πώς να γύση όσο το δυνατό περισσότερο αίμα! Τραβάει το μαχαίρι του, τό «κρίς», και σκοτώνει όποιον θρη μπροστά του, είτε πατέρας του είτε αυτός, είτε άδελφός του!...

— Μά γιατί ό Σεμπάνγκ φώναξε «'Αμόκ»; ρώτησα το Μασάρ. Τί του έκαναν;

— "Ο Λι Βάν του έκλεψε τη γυναίκα του, που την έχει τώρα φυλακισμένη κάτω σ' άμπάρι... Καί, σαν να μη έφτανε αυτό, πήρε και τον Σεμπάνγκ ναύτη στο καράβι του και τον έβαξε να παρακολουθή κάθε θράδυ τά όργια που έκανε έκείνος με τη γυναίκα του... "Όλα αυτά, έκαναν το Σεμπάνγκ να κηρύξη τό «'Αμόκ»... Ο Σεμπάνγκ είνε τώρα ένα άνημερο θηρίο.

— Και τώρα τί θά γίνη; ψιθύρισε τρομαγμένος. Θ' αφήσετε τον παράφρονα αυτόν να μάς σφάξη όλους μόλις ξεμωρήσση;... — "Α... ό Εύρωπαίος μπορεί να μείνη ήσυχος! άκουσα μία πωνή από πίσω μου.

Γύρισα τό κεφάλι μου και αντίκρυσά τό αντίπαθητικό μούτρο του Λι Βάν, ό όποιος είχε παρακολουθήσει τη συζήτησι μάς μ' ένα παραξένο χαμόγελο, που άφηνε να φαίνονται τά αυτρα μυτερά δόντια του.

— "Ο Σεμπάνγκ δέν θα μπορέση να θλώγη κανένα! συνέχισε ό Λι Βάν. Δέν λέω θέβαια ότι θα διάταξω να τον σκοτώσουν... "Α! όχι. δέν θα κάνω αυτή την άμαρτία... Τίποτα όμως δέν μπορεί να έμποδισή το Σεμπάνγκ ν' αυτοκτονήση..."

Και ό Λι Βάν, άφοδ έκανε υπόκλιση, χτύπησε τά χέρια του, έκανε νόημα σε τέσσερες Κινέζους ναύτες να θάλουν μπροστά τό καράβι και ύστερα πλησίασε τον Μαλαισιανό και του ψιθύρισε κάτι... "Ο Μαλαισιανός κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του.

— Τι θα γίνη τώρα; ρώτησα μ' άγωνία τον Μασάρ.

— Κάτι όυποπτεύομαι, μου άποκρίθηκε ό φίλος μου.

Στό μεταξύ, ό Μαλαισιανός πήγε και κάθισε σταυροπόδι κοντά στο Σεμπάνγκ και άρχισε να του λήη κάτι με άργη φωνη, σαν να έκανε μία προσευχή. "Ο Σεμπάνγκ τόν άκουγε κάμποση ώρα, χωρίς να κάνη την παραμικρή κίνησι. Ξαφνικά όμως, σηκώθηκε όρθιος... Φαίνεται ότι αυτό περίμενε κι ό Λι Βάν, ό όποιος στεκόταν όρθιος σε μία άκρη για να δώση διαταγή σ' ένα ναύτη του να φέρη στο κατάστρωμα τη γυναίκα του Σεμπάνγκ... Στό διάστημα αυτό, τό καράβι μας είχε πλησιάσει σ' ένα σημείο της άκροποταμιάς, φυτεμένο με ψηλά δένδρα και πυκνούς θάμνους. Μιά παράξενη, θαιρεά μυρωδιά ήταν χυμένη στην άτμόσφαιρα.

Ο Μαλαισιανός άγγιξε το Σεμπάνγκ στον όμο κ' έκείνος, πηδώντας από τό κατάστρωμα, θγήκε στην άκροποταμιά, θασαζόμενος από δυο Κινέζους. "Ο Λι Βάν διάταξε ύστερα δυο ναύτες να θγάλουν έξω και την γυναίκα που ήταν παραζαλισμένη από τό φόβο της και ν' ακολουθήσουν και αυτοί τον Σεμπάνγκ.

— Πάμε κ' έμεις! μου είπε τότε το Μασάρ. Ξερω τώρα τί θα γίνη... Θα δής ένα από τά πιο καταπληκτικά θεάματα που έτυχε ν' άντικρύσης στη ζωή σου...

...Ότε ενώ δέν έέρα πόση ώρα προχωρούσαμε στο δάσος, άνοιγοντας με κόπο δρόμο ανάμεσα στους θάμνους και άκολουθώντας πάντοτε τον Σεμπάνγκ, που πήγαινε μπροστά, σαν αυτόματο... "Ο Μαλαισιανός εξακολουθούσε να ψιθυρίζει διάφορα λόγια, σαν ψαλμωδίες, στο αυτί του Σεμπάνγκ, ενώ ή γυναίκα λογάνιαζε από την άγωνία της... Τό κρύο φός της σελήνης, που περνούσε σαν κομματιασμένο ανάμεσα στις πυκνές φυλλωοιές των πανύψηλων δέντρων, έκανε τό ξωτικό έκείνο τοπειό να φαίνεται σαν πραγματική φαντασμαγορία...

Και όσο πιό βαθειά προχωρούσαμε στο δάσος, τόσο πιό έντονη γίνότανε ή μυρωδιά που

Τόν ακολουθούσε, κρύβοντας τό πρόσωπό της με τά χέρια της και παραπατώντας σαν μεθυσμένη...

ήταν χυμένη στην ατμόσφαιρα. Σιγά-σιγά, μιά άσυνήθιστη ταρραχή, άρχισε νά μας κυριεύη όλους. "Ενοιώθα άνυπόφορη άγώνια στην καρδιά καί: κάτι σαν τρέλλα στό μυαλό. Σέ μιά στιγμή, δέν μπόρεσα νά κρατηθώ καί άρπαξα τό Μασάρ από τό χέρι, φωνάζοντας:

—Μά, θά μοσ πής επιτέλους πού πάμε καί τί πρόκειται νά γίνη;

Βρισκόμαστε τότε σ' ένα άδεντρο μέρος τοσ δάσους, κοντά σ' ένα γιγαντιαίο λουλουδι με πέταλα μακρού άς δυό πήχεις! Ποτέ άλλοτε στη ζωή μου δέν είχα αντικρύσει τέτοιο φυτικό τέρας. Τά τεράστια πέταλα τοσ λουλουδιού αούτοσ ήσαν ώπλισμένα με μεγάλα άγκάθια, πού έμοιαζαν με δόντια θηρίου.

—Τί είναι αούτο; ρώτησα τόν Μασάρ, τρομαγμένος.
—Είπε τό λουλουδι πού τρώει ανθρώπους, ζώα καί πουλιά! Τά τραβάει κοντά του με τη μεθυστική μυρωδιά πού βγαίνει από τόν κάλυκά του, τ' άρπάζει με τ' άγκάθια του καί ύστερα τά καταπίνει έλόκληρα!...

—Μά γιατί τόν έφεραν εδώ τόν Σεμπάνγκ;...

—Σύμφωνα με την παράδοση τοσ τόπου, ό χυμός πού χύνεται από τόν κάλυκα αούτοσ τοσ λουλουδιού, έχει την ιδιότητα νά καθαρίζει κάθε ρύπο... "Αν, λοιπόν, ό Σεμπάνγκ κατορθώσει νά πάρη με τίς χούφτες του όσο χυμό χρειάζεται για νά πλύνη τό σώμα της νυναικάς του, τό σώμα έκεινης θά καθαριστεί από τό ρύπο τών φιλημάτων τοσ Λι Βάν καί ό ίδιος ό Σεμπάνγκ θά λησμονήσει ότι φώναζε «Άμό», καί θά ξαναγίνη καινούργιος άνθρωπος, με καινούργια καρδιά, άγνή καί τρυφερή σαν τοσ παιδιού!...

Δέν ήξερα πειά αν έβλεπα δειρο ή αν παρακολουθούσα πραγματική σκηνή.

Σέ μιά στιγμή όμως, είδα, με άπεριγραπτη φρίκη, τό Σεμπάνγκ νά πλησιάζη στοσ τερατώδες λουλουδι, ενώ ή νυναικά του τόν άκολουθούσε κρύθοντας τό πρόσωπό της με τά χείρια της καί παραπατώντας σαν μεθυσμένη... Με τό ίδιο σταθερό καί αποφασιστικό θήμα, ό Σεμπάνγκ έφτασε κοντά στοσ λουλουδι. Ώρμησε πάνω του υ' ένα πήδημα καί ύστερα όπισθοχώρησε, με τίς δυό χούφτες γεμάτες από τό χυμό τοσ κάλυκος. Καί με τό νυμό αούτο άρχισε νά τριβη τά διαφόρα μέλη τοσ σώματος της νυναικάς του, πού φαινότανε σαν νά μνή ήξερε ούτε πού βρισκότανε, ούτε τί γινότανε γύρω της..

Τρεις φορές χύμησε ό Σεμπάνγκ πάνω στοσ λουλουδι καί τρεις φορές πλησίασε τή νυναικά του για νά της άλείψη τό σώμα με τό «θαυματουργό υνρό». Τ' άγκάθια τοσ λουλουδιού τοσ είχαν γδάρει τό στήθος, πού ήταν πλημμυρισμένο στοσ αίμα. Μά ό Σεμπάνγκ, ήταν άναίσθητος στον πόνο... "Ηθελε άκόμα λίγο χυμό για νά καθαρίση καί τό πρόσωπο της νυναικάς του από τό ρύπο τών φιλιών τοσ Λι Βάν.

Καί ώρμησε καί πάλι πάνω στοσ τεράστιο λουλουδι. Τά άγκάθια τοσ ήμας πέταλα τόν άρπαξαν άξαφνα με δύναμη αούτη τη φορά, τόν κράτησαν άκίνητο, τυλιχτηκαν πάνω του καί τόν κατέβασαν στον κάλυκα σαν μικρό έντομο!...

Μιά σπαρακτική κραυγή τρόμου βγήκε από τά χείλη του.

Καί την κραυγή αούτη την άκολούθησε τό ούρλιασμα μιάς τίγρεως, ή όποία θά τριγυρνούσε κάπου εκεί κοντά!

Φύγαμε όλοι σαν τρελλοί από εκεί, αφήνοντας τή νυναικά τοσ θύματος νά ξεφωνίζει όλομόναχη μπρός στοσ λουλουδι τοσ θανάτου, σμιγώντας τά ούρλιασματά της με τά μουγκρίσματα τοσ θηρίου, πού όλοένα καί πλησίαζε, τραηγμένο από τή μυρωδιά της ανθρώπινης σάρκας!

Κι' άργότερα...άργότερα απόλυτη σιωπή άπλώθηκε γύρω... Τό τερατώδες λουλουδι είχε φάει τόν προδομένο σύζυγο καί ή τίγρις είχε κατασπαράξει την έπιστη νυναικά του...

JEAN FEUGA

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στό Παρίσι γίνεται τελευταίως μεγάλο έμπόριο αούτογράφων διαφόρων ενδοξων συγγραφέων καί άλλων διασημών προσώπων, ή τιμές δε τών αούτογράφων ύψώνονται ή ξεπεφτούν αναλόγως τών φιλολογικών γούστων έκάστης εποχής.

Ίδου, π.χ., τό τελευταίον...δελτίον τοσ...χρηματιστηρίου αούτοσ τών...φιλολογικών αξιών: 'Ο Φλωμπέρ ύπερετιμήθη, ενώ ό Βερλαίν έχασεν άρκετές μονάδες. 'Ο Μπωντελαίρ διατηρεί τάς τιμάς του, αλλά πράξεις πολλές δέν γίνονται. Τοσ Βίκτωρος Ούγκο τά αούτογραφα πωλούνται πρós 100 φράγκα τή σελίδα. 'Ο Μπαλζάκ καί ό Προυστ έχουν ξεπέσει. 'Ο Κλεμανσώ μετά θίας συγκρατεί ίκανοποιητικές τιμές. Οί μουσικοί, ό Μασσενέ, ό Σαιν-Σάν κ. ά. έχουν ξεπέσει επίσης, καθώς καί οι στρατιωτικοί, Ζόφρ, Φός κ.λ.π. Τοσ Ανατόλ Φοάνς τά αούτογραφα πωλούνται σε καλές τιμές. 'Αντιθέτως τά αούτογραφα τών παλιών βασιλέων της Γαλλίας δέν έχουν καλή τιμή, έκτός τοσ Φραγκίσκου Α', για μίαν άπλή ύπογραφή τοσ όποιου προσφέρονται 700-800 φράγκα.

***

Πολύ της μόδας στοσ Παρίσι είναι τώρα τά πρόθητα νύχια, άσημένα, χρυσά, από πλατίνα κ. ά. πολύτιμα μέταλλα. 'Ετσι ή νυναικάς δέν θά διαφέρουν καθόλου πειά από τίς τίγρεις κι' αλλοίμονον σ' όποιον πέσει στό νύχια τους...

***

'Η Γαλλική Κυβέρνησις θέλει νά άπολύση 700 δημοσίους ύπαλλήλους ύπεραριθμούς καί σκέπτεται νά τούς άποζημιώσει ως εξής:

Θά επίβλη η' όλους τοσ δημοσίους ύπαλλήλους κράτησιν 100 φράγκων κατά μέσο όρον, αναλόγως τών άποδοχών των.

"Ετσι θά συλλεγη ένα ποσό 70.000.000 νιατί όλοι οι ύπάλληλοι είναι 700.000. Τό ποσό αούτο θά διανεμηθη εις τούς έ πολυομένους ύπαλλήλους κι' έτσι θά πάση ό καθένας, τους 100. 000 φράγκα.

***

Τό Φεβρουάριο θά γίνη στοσ Παρίσι Διεθνής 'Εκθεσις κατοικιδίων ζώων καί πουλιών.

***

"Ενας Γάλλος ιστοριοδίφης σε μιά μελέτη του τελευταίως αναφέρει ότι ή χρήσις της εικόνας τοσ άλέκτορος ως συμβόλου της Γαλλίας άρχίζει από τά 1665. 'Επηρεαν δε οι Γάλλοι τόν πετεινό για σύμβολο γιατί λατινικά ό κόκκορας λέγεται

«γκάλλους».

***

'Από τή στατιστική μιάς γαλλικής εταιρείας πού ασφαλίζει τή ζωή σκυλιών προκύπτει ότι τά μικρόσωμα σκυλιά, ίδιως τά τερριέ, τά στέτρες καί τά σπάνιες ζούνε πιο πολύ από τίς μυχάλωσμες ράτσες. 'Εν πάση περιπτώσει, ένα σκυλι 7½ έτών πρέπει νά θεωρηται σε ηλικία άνάλογη με έξηντα έτών στον άνθρωπον, δηλαδή είναι πειά γέρικο.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΕΝΕΙΑ

Κάποτε ένας Άγγλος πρίγκηπας, τοσ όποιού τά γένεια ήταν κόκκινα, είπε κοροϊδευτικά στον σπανό γελωτοποιό τοσ:

—Δέν μοδρες, αλήθεια, ως τώρα, γιατί δέν έχεις γένεια.
—Νά σάς πώ για ποιο λόγο δέν έχω γένεια, τοσ άπάντησε ό γελωτοποιός. "Όταν ό Θεός μοίραζε στος ανθρώπους τά γένεια, έχω δέν πρόφτασα καί παρουσιάστηκα μπροστά του πολύ άργά. 'Ο Θεός τότε δέν είχε παρά μονάχα κόκκινα γένεια. "Όταν λοιπόν τά είδα, μου κάνανε τέτοια κακή έντύπωσι, πού τό έβαλα στό πόδια κι' έτσι έμεινα σπανός.